

بررسی وضعیت امکانات ورزشی و نگاه درمانگران به ورزش در مراکز درمان و بازتوانی ترک اعتیاد

امیرحسین یآوری بافقی^۱

تاریخ دریافت: ۱۴۰۱/۰۸/۱۵ تاریخ پذیرش: ۱۴۰۲/۰۱/۲۶

چکیده

هدف: هدف از پژوهش حاضر بررسی امکانات ورزشی موجود در مراکز درمان و بازتوانی ترک اعتیاد در کشور و نگاه درمانگران به تاثیر ورزش در بهبود فرآیند ترک اعتیاد بود. **روش:** این پژوهش از نوع توصیفی-پیمایشی بود. جامعه آماری پژوهش حاضر شامل مراکز درمان اعتیاد بود که از بین آن‌ها تعداد ۳۶۳ مرکز با روش نمونه‌گیری در دسترس انتخاب شدند. ابزار جمع‌آوری داده‌ها پرسشنامه محقق ساخته بود. **یافته‌ها:** با توجه به یافته‌های تحقیق، اگرچه همه درمانگران حوزه اعتیاد اعتقاد دارند که ورزش و به‌ویژه حرکات نرمشی شرایط بهبود و تثبیت درمان را بهبود می‌بخشد، اما عملاً، شرایط برای ترکیب پروتکل‌های درمانی با شیوه‌های مختلف ورزشی فراهم نبوده و این مراکز عملکرد موثری در این زمینه نداشتند. **نتیجه‌گیری:** ضرورت دارد تمرینات و فعالیت‌های ورزشی استاندارد مکمل درمان طراحی گردد و این دو امر مهم تابع اصلاح و افزایش آموزش‌های درمانگران مرکز درمان و بازتوانی و تغییر در راهبردهای نهادهای تصمیم‌گیر به‌ویژه وزارت ورزش و جوانان، وزارت کشور (شورای اجتماعی) و وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی تحت رهبری ستاد مبارزه با مواد مخدر ریاست جمهوری می‌باشد.

کلیدواژه‌ها: اعتیاد، مصرف مواد، تمرینات ورزشی، تجهیزات ورزشی، مراکز درمان اعتیاد

۱. دانشیار، گروه مدیریت اطلاعات، دانشگاه علوم نظامی امین، تهران، ایران. پست الکترونیک: yadyar@chmail.ir

مقدمه

امروزه کمتر کشوری در دنیا وجود دارد که مهم‌ترین و یکی از عمده‌ترین مشکلاتش، مسئله مواد مخدر و اعتیاد نباشد. به طوری که اختلال مصرف مواد از شایع‌ترین و پرهزینه‌ترین مشکلات سلامتی در جهان کنونی است (طاهری فرد، بشرپور، حاجلو و نریمانی، ۱۴۰۰). اختلال مصرف مواد^۱، شامل دسته‌ای از علائم رفتاری، شناختی و فیزیولوژیکی است که در آن فرد، علی‌رغم مشکلات قابل ملاحظه ناشی از مواد به مصرف مواد ادامه می‌دهد و در نهایت این مسئله با آسیب‌های اجتماعی، اقتصادی، جسمانی و روانی همراه می‌شود (رحیمی و پورا احسان، ۱۳۹۹). اگرچه عموماً گفته می‌شود که پیشگیری بهتر از درمان است، ولی واقعیت این است که علیرغم اقدامات پیشگیرانه، در تمام کشورها، شماری افراد وابسته به مواد وجود دارند که خواهان و نیازمند خدمات درمانی هستند. برخورداری از خدمات موثر و مناسب درمان وابستگی به مواد، حق قانونی و طبیعی این گروه از افراد جامعه است (ژانگ و لیو^۲، ۲۰۲۲). درمان کسانی که به وابستگی به مواد دچار هستند موجب کاهش شمار مصرف‌کنندگان و به عبارت دیگر کاهش ابعاد مشکل مصرف مواد و به نوعی پیشگیری از گسترش این مشکل در سطح جامعه است. بنابراین، لازم است که خدمات درمانی موثر و مقرون به صرفه برای این گروه از شهروندان تامین باشد، تا پس از سال‌ها درد و رنج اعتیاد، زندگی بدون وابستگی به مواد را به عنوان بخشی از حقوق انسانی خویش تجربه کنند (ژانگ و همکاران، ۲۰۲۰).

در کنار روش‌های رایج درمانی، عوامل کمکی متعددی نظیر ورزش، موسیقی، کاردرمانی، حمایت‌های خانوادگی و سایر موارد مشابه وجود دارند که می‌توان آنها را به عنوان مجموعه‌ای از عوامل حمایت‌کننده و یا به عبارت دقیق‌تر مداخلات روانی اجتماعی در درمان اعتیاد و ماندگاری در درمان تلقی نمود. استفاده صحیح از این روش‌ها می‌تواند روند درمان را آسان‌تر و سریع‌تر نماید و در عین حال با فراگیری زندگی سالم و بدون وابستگی به مواد از عود به اعتیاد در افراد تحت درمان پیشگیری کند. ورزش و فعالیت‌های بدنی مناسب در پیشگیری و درمان بسیاری از بیماری‌های جسمانی، روانی و

اجتماعی از جمله بیماری اعتیاد می‌تواند نقش تعیین‌کننده‌ای داشته باشد و لذا استفاده صحیح از آن در اغلب روش‌های درمانی و برای کلیه معتادان در حال درمان مفید و موثر خواهد بود (حاج رسولی، ۱۳۹۷). در این زمینه کابرا^۱ (۲۰۲۰) با انجام تحقیقات خود تایید نمود که ورزش منظم تأثیر مثبتی بر سلامت جسمی و روانی داشته و به جلوگیری از بیش از ۲۰ بیماری مزمن، از جمله بیماری عروق کرونر قلب، سرطان، سکتة مغزی، دیابت نوع دو، چاقی، افسردگی و زوال شناختی کمک می‌کند؛ حتی مقدار کمی از ورزش می‌تواند مزایای سلامتی قابل توجهی ایجاد کند (کابرا، ۲۰۲۰). حاج رسولی (۱۳۹۷) با بررسی‌های میدانی تاکید دارد اگر ورزش در مورد کسانی که دارای وضعیت غیرعادی نظیر بیماری‌های مختلف و ناهنجاری‌های رفتاری، از جمله اعتیاد هستند، به درستی و بر مبنای یک روش صحیح اجرا نشود، می‌تواند موجب بروز صدمات بدنی بیشتر و تشدید بیماری شود. در مطالعه‌ای که بورلینگ^۲ و همکاران (۱۹۹۲) بر روی ۹۵ نفر معتاد به انواع مختلف مواد مخدر انجام دادند مشخص شد مداخلات به شکل ۴ هفته، هفته‌ای یک جلسه بازی با توپ نرم^۳ باعث بهبود در ترک مواد مخدر شده است. لی، چن و مو^۴ (۲۰۰۲) در کار مشابهی که بر روی ۸۶ نفر مصرف‌کننده هروین انجام دادند، متوجه شدند که ورزش، بهبود چشمگیری در کاهش علایم ترک و اضطراب و مصرف داشته است. همچنین در مطالعه‌ای بوچوفسکی^۵ و همکاران (۲۰۱۱) ۱۰ جلسه ۳۰ دقیقه‌ای ورزش هوازی با شدت متوسط را بر روی ۱۲ نفر معتاد به کانابیس انجام دادند و نتایج نشان داد که در طول مدتی که جلسات ورزش برگزار شد میل به مصرف کاهش و در نتیجه مصرف کانابیس نیز کاهش یافت. در مطالعه‌ای گیمنز-مزگوئر، تورتوسا-مارتینز و رمدیوس فرناندز-والنسیانو^۶ (۲۰۱۵) ۱۲ هفته سه جلسه‌ای (هر جلسه به مدت ۶۰-۹۰ دقیقه) ورزش‌های هوازی استقامتی، قدرتی استقامتی، هوازی و بازی‌های هوازی همگی با شدت متوسط را بر روی ۳۷ معتاد به انواع مختلف مواد مخدر انجام دادند و نتایج نشان داد که

1. Cabrera
2. Burling
3. Soft Ball
4. Li, Chen & Mo

5. Buchowski
6. Giménez-Meseguer, Tortosa-
Martínez & Remedios Fernández-
Valenciano

بهبودهای چشمگیری در شرایط جسمی و کیفیت زندگی به صورت کمی و کاهش تعداد آسیب‌ها هنگام ورزش، کاهش وزن، بهبود استرس و اضطراب، بهبود و کاهش میل به مصرف مواد به صورت کیفی صورت گرفته است. وانگ، ژو، ژائو و چانگ^۱ و همکاران (۲۰۱۷) نیز، ۱۲ هفته، ۳ جلسه در هفته (هر جلسه به مدت ۳۰ دقیقه) ورزش هوازی با شدت متوسط و درمان‌های رفتاری را بر روی ۵۰ معتاد به مت‌آفتامین انجام دادند و نتایج نشان داد گروه تحت مداخله ورزش در مقایسه با گروه کنترل، بهبود چشمگیری در میل به مصرف و کنترل بر خود دارند. در مطالعه کارمدی، گریر، والکر، رتورست و تریودی^۲ (۲۰۱۸) به مدت ۹ ماه، ۳ جلسه در هفته ورزش هوازی با شدت متوسط تا شدید و درمان‌های رفتاری بر روی ۲۱۸ مصرف‌کننده محرک‌ها (کوکائین، آمفتامین و مت‌آفتامین) انجام شد و نتایج نشان داد که گروه آزمایش به طور قابل توجهی نسبت به گروه کنترل، احتمال عود و مصرف کمتر مواد در موارد بازگشت به مصرف مواد را داشته‌اند.

با توجه به پیشینه تحقیقاتی ذکر شده در زمینه تاثیر ورزش بر ترک اعتیاد، مشاهده شد که اثر تمرین ورزشی در کاهش میل به مصرف مواد مخدر موثر است؛ لذا سوالی که در اینجا برای محقق مطالعه حاضر مطرح شد این بود که آیا شرایط زیر ساختی در مراکز ترک اعتیاد کشور فراهم است؟ آیا مسئولان مراکز مزبور به اهمیت نقش ورزش در ترک اعتیاد اعتقاد دارند؟ متاسفانه داده‌های موجود در این زمینه، پراکنده و غیرقابل اتکا بود. با این وجود، دو موضوع بسیار حائز اهمیت بود. اول اینکه اساسا ورزش تاثیر مثبت بر روح و جسم دارد و هم اینکه ورزش مورد نیاز برای درمان معتادان، موضوعی حرفه‌ای و اقتضایی بوده و تابع تجهیزات و دانش متخصصان ورزش است. بدیهی است بی‌توجهی به تاثیر نرمش و ورزش متناسب با دوران ترک اعتیاد تحت نظر تکنسین‌های ورزشی، باعث کاهش بهره‌وری درمان خواهد شد و نکته مهم‌تر آنکه بی‌توجهی به ورزش و نرمش تخصصی مورد نیاز فرآیند ترک اعتیاد، می‌تواند به صدماتی منجر و شرایط بهبود فرد

1. Wang, Zhu, Zhou & Chang

2. Carmody, Greer, Walker,
Rethorst & Trivedi

وابسته را با تاخیر مواجه سازد؛ بر همین اساس در این پژوهش وضعیت امکانات ورزشی و نگاه درمانگران به ورزش در مراکز درمان و باز توانی ترک اعتیاد بررسی می شود.

روش

جامعه، نمونه و روش نمونه گیری

روش تحقیق توصیفی از نوع پیمایشی بود. جامعه آماری پژوهش شامل کلیه مراکز درمان اعتیاد (اعم از اجتماع مدار و اقامتی و ...) کشور به تعداد ۱۶۲۲ مرکز بود. از این بین با استفاده از روش کوکران و مبتنی بر حجم جامعه آماری، تعداد ۳۶۳ مرکز با روش نمونه گیری دردسترس به عنوان نمونه انتخاب شدند و در بازه زمانی اردیبهشت تا تیر ماه سال ۱۴۰۰ مورد بررسی قرار گرفتند. جهت اطلاع از وضعیت کلی مراکز جدول ذیل ارائه شده است:

جدول ۱: مراکز جامع درمان و باز توانی کشور

تعداد	مراکز جامع درمان و باز توانی
۱۳۸۹	مراکز اقامتی میان مدت (کمپ)
۲۶	اجتماع درمان مدار (TC)
۳۰	مراکز نگهداری، درمان و کاهش آسیب معتادان موضوع ماده ۱۶
۳۳	مراکز جامع درمان و باز توانی
۱۴۴	مراکز همکار در اجرای تبصره ۲ ماده ۱۶ بدون پذیرش بیماران داوطلب
۱۶۲۲	جمع کل

ابزار

پرسشنامه این پژوهش، محقق ساخته بوده و از دو بخش اطلاعات کلی درباره مراکز درمان اعتیاد و سئوالات در خصوص تجهیزات و خدمات و رعایت استانداردهای ورزشی، متناسب با اهداف تحقیق تشکیل شده است. در این راستا برای سنجش و دستیابی به اطلاعات مورد نیاز، ۲۰ سوال از مسئولین مراکز درمان پرسیده شده است. برای برآورد ضریب پایایی، از روش آلفای کرونباخ استفاده شده است. روش آلفای کرونباخ، تعمیم یافته آزمون کودر ریچاردسون است که این ضریب برای پرسشنامه این تحقیق معادل ۰/۸۹ بود.

یافته‌ها

نتایج داده‌ها و اطلاعات پرسشنامه‌ها به شرح زیر می‌باشد:

الف) نتایج بخش اول سوالات پرسشنامه

۱- نوع مرکز

جدول ۲: فراوانی نمونه مراکز جامع درمان و بازتوانی

درصد	تعداد	مراکز جامع درمان و بازتوانی
۷۳/۸۳	۲۶۸	مراکز اقامتی میان مدت (کمپ)
۴/۶۸	۱۷	اجتماع درمان مدار (TC)
۶/۸۹	۲۵	مراکز نگهداری، درمان و کاهش آسیب معتادان موضوع ماده ۱۶
۷/۱۶	۲۶	مراکز جامع درمان و بازتوانی
۷/۴۴	۲۷	مراکز همکار در اجرای تبصره ۲ ماده ۱۶ بدون پذیرش بیماران داوطلب
۱۰۰	۳۶۳	جمع کل

۲- متراژ مرکز

طبق داده‌های بدست آمده، تعداد ۲۶ مرکز (۷/۱۶ درصد) در متراژ بین صفر تا ۵۰۰ متر، تعداد ۷۲ مرکز (۱۹/۸۳ درصد) در متراژ بین ۵۰۰ تا ۱۰۰۰ متر، تعداد ۴۸ مرکز (۱۳/۲۲ درصد) در متراژ بین ۱۰۰۰ تا ۱۵۰۰ متر، تعداد ۴۶ مرکز (۱۲/۶۷ درصد) در متراژ بین ۱۵۰۰ تا ۲۰۰۰ متر و تعداد ۱۷۱ مرکز (۴۷/۱۱ درصد) در متراژ بالای ۲۰۰۰ متر بوده‌اند.

۳- میانگین تعداد مددجویان طی سه ماه گذشته

بر اساس داده‌های بدست آمده از طریق پرسشنامه تحقیق، میانگین تعداد مددجویان در طیف صفر تا ۳۰ نفر تعداد ۸۵ نفر (۲۳/۴۱ درصد)، طیف ۳۰ تا ۶۰ نفر تعداد ۱۴۶ نفر (۴۰/۲۲ درصد)، طیف ۶۰ تا ۹۰ نفر تعداد ۳۳ نفر (۹/۰۹ درصد)، طیف ۹۰ تا ۱۲۰ نفر تعداد ۳۹ نفر (۱۰/۷۴ درصد)، طیف ۱۲۰ تا ۱۵۰ نفر تعداد ۳۱ نفر (۸/۵۴ درصد) و طیف بالای ۱۵۰ نفر تعداد ۲۹ نفر (۷/۹۸ درصد) بوده است.

۴- جنسیت مددجویان

برابر نتایج تحقیقات، تعداد ۳۴۲ نفر معادل ۹۴/۲۱ درصد مددجویان مذکر و تعداد ۲۱ نفر معادل ۵/۷۹ درصد از مددجویان تحت درمان مونث بوده‌اند.

ب) نتایج بخش دوم سوالات پرسشنامه

۱- بهره‌گیری از خدمات مربی تربیت بدنی

یافته‌ها نشان داد تعداد ۸ مرکز معادل ۲/۲۰ درصد به صورت تمام وقت و تعداد ۵۱ مرکز معادل ۱۴/۰۵ درصد به صورت پاره‌وقت و تعداد ۲۶ مرکز معادل ۷/۱۶ درصد هم به صورت مشاوره‌ای از مربی تربیت بدنی استفاده کرده‌اند. اما تعداد ۲۷۸ مرکز معادل ۷۶/۵۹ مرکز به خدمات مربی تربیت بدنی دسترسی نداشته‌اند.

۲- مقدار ساعت حضور تقریبی مربی تربیت بدنی

فراوانی مقدار ساعت حضور تقریبی مربی در مراکز: در تعداد ۲۷۳ مرکز (۹۴/۲۲ درصد) بین صفر تا ۱۰ ساعت، در تعداد ۱۴ مرکز (۳/۸۵ درصد) بین ۱۰ تا ۲۰ ساعت، در تعداد ۷ مرکز (۱/۹۳ درصد) بین ۲۰ تا ۳۰ ساعت بوده است.

۳- وجود تجهیزات ورزشی

طبق داده‌های بدست آمده از پرسشنامه تحقیق در ۶۱/۷۱ درصد مراکز، تجهیزات ورزشی وجود دارد و ۳۸/۲۹ درصد از آنها نیز فاقد هر گونه تجهیزات ورزشی هستند.

۴- نوع تجهیزات ورزشی

از میان تجهیزات ورزشی موجود در مراکز، فراوانی "دمبل" و "تردمیل" از سایر تجهیزات بیشتر است. نکته جالب عدم ارتباط نوع وسیله ورزشی با نیاز تربیت بدنی مبتلایان است. در مراکز تحت بررسی تعداد ۸۳ دمبل، ۳۶ دستگاه تردمیل، ۳۵ بارفیکس، ۲۸ دستگاه وزنه قرقره‌ای و ۲۸ دستگاه دوچرخه ثابت و ۱۴ عدد دوچرخه وجود دارد.

۵- وجود فضای ورزشی مراکز

برابر اظهار روسای مراکز در تعداد ۲۲۴ مرکز (۶۱/۷۱ درصد) تجهیزات ورزشی وجود داشته و در ۱۳۹ مرکز (۳۸/۲۹ درصد) تجهیزات ورزشی وجود نداشت.

۶- فراوانی مترای فضای ورزشی مراکز

طبق داده‌های بدست آمده، بیشترین فضای ورزشی در مترای ۰ تا ۴۰۰ متر و کمترین آن در مترای ۱۲۰۰ تا ۱۶۰۰ متر می‌باشد. به طوریکه در مترای صفر تا ۴۰۰ متر تعداد ۱۲۵ مرکز (۳۴/۴۳ درصد)، مترای ۴۰۰ تا ۸۰۰ متر تعداد ۹۳ مرکز (۲۵/۶۱ درصد)، مترای بین ۸۰۰ تا

۱۲۰۰ متر تعداد ۴۸ مرکز (۱۳/۲۳ درصد)، متراژ ۱۲۰۰ تا ۱۶۰۰ متر تعداد ۱۳ مرکز (۳/۵۸ درصد) و در مراکز بالای ۱۶۰۰ متر تعداد ۳۶ مرکز (۹/۹۲ درصد) دارای فضای ورزشی بوده‌اند. تعداد ۴۸ مرکز (۱۳/۲۳ درصد) به این سؤال پاسخ نداده‌اند.

۷- متراژ فضای باز ورزشی موجود در مراکز

فراوانی متراژ فضای باز ورزشی مراکز عبارت است از: ۵۵ مورد (۱۵/۱۶ درصد) متراژ صفر تا ۲۰۰ متر، ۳۹ مورد (۱۰/۷۴ درصد) متراژ ۲۰۰ تا ۳۰۰ متر، ۵۴ مورد (۱۴/۸۷ درصد) متراژ ۳۰۰ تا ۴۰۰ متر و ۶۴ مورد (۱۷/۶۳ درصد) متراژ ۴۰۰ تا ۵۰۰ متر دارند. تعداد ۱۵۱ مرکز (۴۱/۶۰ درصد) به این سؤال پاسخ نداده‌اند.

۸- متراژ فضای بسته ورزشی

فراوانی متراژ فضای بسته ورزشی مراکز (جمع کل ۱۰۳)، صفر تا ۲۰۰ متر، ۵۴ مورد (۵۲ درصد)، ۲۰۰ تا ۳۰۰ متر، ۱۱ مورد (۱۱ درصد)، ۳۰۰ تا ۴۰۰ متر، ۲۲ مورد (۲۱ درصد) و ۴۰۰ تا ۵۰۰ متر، ۱۶ مورد (۱۶ درصد) می‌باشد.

۹- فراهم بودن نوع ورزش تیمی در مرکز

با توجه به مقادیر به دست آمده، بیشترین زمینه برای فراهم بودن نوع ورزش تیمی برای ورزش، "تنیس روی میز" با تعداد ۲۴۴ مرکز معادل ۶۷/۲۲ درصد، والیبال با تعداد ۲۲۸ مرکز ۶۲/۸۱ درصد، فوتبال با تعداد ۱۹۲ مرکز معادل ۵۲/۸۹ درصد، بسکتبال با تعداد ۷۱ مرکز معادل ۱۹/۵۶ و بدمینتون با تعداد ۸۳ مرکز معادل ۲۲/۸۷ درصد می‌باشد.

۱۰- فراهم بودن تجهیزات ورزشی برای ورزش‌های تیمی

در ۱۷۵ مرکز تجهیزات ورزشی برای ورزش‌های تیمی فراهم بوده و در ۷۱ مرکز استفاده از تجهیزات تابع نظر مسئول مرکز است. در ۶۸ مرکز هم تعداد وسایل ورزشی خیلی کم است. ضمناً در ۴۹ مرکز هم وسایل ورزشی وجود ندارد.

۱۱- وجود استخر در مراکز دارای فضای ورزشی

در تعداد ۸۵ مرکز (۲۳/۴۲ درصد) استخر وجود دارد و طبق برنامه در دسترس است. در تعداد ۳۹ مرکز (۱۰/۷۴ درصد) استخر وجود دارد ولی غیر قابل استفاده است. در تعداد ۲۳۹ مرکز (۶۵/۸۴ درصد) استخر وجود ندارد.

۱۲- میانگین ساعت اختصاص داده شده به ورزش برای مددجویان

فراوانی میانگین ساعت اختصاص داده شده به ورزش برای مددجویان در ۲۲۳ مرکز (۰ تا ۲ ساعت)، در ۹۴ مرکز (۲ تا ۴ ساعت)، در ۳۱ مرکز (۴ تا ۶ ساعت) و در ۱۵ مرکز (۶ تا ۸ ساعت) است.

۱۳- وجود فضا برای پیاده‌روی

طبق داده‌های استخراج شده از پرسشنامه، از بین ۳۶۳ مرکز، تعداد ۲۸۴ مرکز (۷۸/۲۴ درصد) فضا برای پیاده‌روی مددجویان را داشته‌اند و تعداد ۷۹ مرکز (۲۱/۷۶ درصد) فضایی برای پیاده‌روی مددجویان ندارند.

۱۴- منظم بودن پیاده‌روی روزانه

در ۲۰۲ مرکز (۵۵/۶۴ درصد) از ۲۸۴ مرکز، پیاده‌روی به صورت منظم صورت می‌پذیرد اما در تعداد ۸۲ مرکز (۲۲/۵۹ درصد) برنامه منظمی برای پیاده‌روی وجود ندارد. همچنین تعداد ۷۹ مرکز (۲۱/۷۷ درصد) به این سؤال پاسخی نداده‌اند.

۱۵- زمان ورزش

زمان انجام ورزش در مراکز بدین صورت است: ۶۸ درصد (۲۴۶ مرکز)، صبح‌ها و ۳۰ درصد (۱۱۰ مرکز)، عصرها و در ۲ درصد مراکز (۷ مرکز) هم شب‌ها پیاده‌روی کرده‌اند. در هیچکدام از مراکز هم ظهرها برنامه پیاده‌روی ندارند.

۱۶- نحوه انجام ورزش در ۳۶۳ مرکز

در ۲۶ درصد مراکز (۹۳ مورد) بر اساس تمایل مددجو و در ۶۵ درصد مراکز (۲۳۶ مورد) بر اساس برنامه از پیش تعیین شده و در ۹ درصد مراکز (۳۴ مورد) ورزش تابع نظر مسئول مرکز بوده است.

۱۷- میزان مقبولیت تاثیر ورزش در درمان در نگاه مسئولین

با توجه به داده‌های به دست آمده در خصوص "میزان مقبولیت تاثیر ورزش در درمان در نگاه مسئولین" نشان می‌دهد که همه مسئولین و پاسخ‌دهندگان در این خصوص نگاه مثبتی دارند.

۱۸- نظر مسئولان نسبت به نقش ورزش در تسهیل فرآیند درمان در این سوال نیز، مانند سوال قبلی همه پاسخ‌دهندگان گزینه "بلی" را انتخاب کرده‌اند و معتقدند که ورزش فرآیند درمان را تسهیل می‌کند.

۱۹- نظر مسئولان مرکز نسبت به زمان مناسب برای فعالیت‌های ورزشی در مراحل درمان یافته‌های تحقیق نشان داد؛ از نظر ۶۲/۲۶ درصد مسئولان ۲۲۶ مرکز، فعالیت‌های ورزشی باید پس از اتمام سم‌زدایی آغاز شود. مسئولان ۵/۷۹ درصد مراکز (۲۱ مرکز) اعتقاد داشتند که لازم است از ابتدای سم‌زدایی فعالیت‌های ورزشی آغاز شود. مسئولان ۲۴/۵۲ درصد مراکز (۸۹ مرکز) اعتقاد داشتند که از زمان بهبود تمام علائم ترک لازم است فعالیت‌های ورزشی آغاز شود. مسئولان ۷/۴۳ درصد مراکز (۲۷ مرکز) معتقدند که دو هفته پس از ورود به مراکز باید فعالیت‌های ورزشی آغاز شود. اما هیچکدام به فعالیت ورزشی به هنگام ورود به مرکز اجتماع درمان مدار اعتقاد نداشتند.

۲۰- نظر مسئولان نسبت به تاثیر ورزش در درمان اعتیاد ۷۴/۶۶ درصد مسئولان مراکز، گزینه بلی و ۲۵/۳۴ درصد گزینه خیر را انتخاب نموده‌اند.

بحث و نتیجه‌گیری

تربیت بدنی و یا تمرین نرمشی و یا در کل ورزش از جمله مواردی است که تقریباً همگان اعم از متخصصان و پزشکان و حتی افراد با تحصیلات کم به تاثیر مثبت آن بر جسم و روح تاکید دارند. این اهمیت و تاثیر مثبت در درمان همه بیماری‌ها و به‌ویژه بیماری‌های با منشأ روانی و یا ترکیبی از جسم و روح بیشتر خود را نشان می‌دهد. ضرورت توجه به تمرینات و نرمش‌های ورزشی تقریباً در تمام کتب علمی درمان اعتیاد یا کاهش آسیب مورد توجه محققان و اندیشمندان قرار گرفته است. این تحقیق در واقع در راستای تحقیقات متعددی است که در ایران و سایر کشورها صورت پذیرفته و نشان می‌دهد که ورزش نقش تعیین‌کننده‌ای در فرآیند درمان داشته و توسط دانشمندان و محققان زیادی تایید شده است. به‌طور مثال تحقیقات بورلینگ و همکاران (۱۹۹۲)، پالمر، پالمر، میسائیل

و تیگپن^۱ (۱۹۹۵)، لی و همکاران (۲۰۰۲)، وین استوک، باری و پتری^۲ (۲۰۰۸)، براون^۳ و همکاران (۲۰۱۰)، مامن و مارتینسن^۴ (۲۰۱۰)، رویزسلر^۵ (۲۰۱۰)، بوجوفسکی و همکاران (۲۰۱۱)، کاتر^۶ و همکاران (۲۰۱۴)، گیمنز-مزگوئر و همکاران (۲۰۱۵)، وانگ و همکاران (۲۰۱۷) و کارمدی و همکاران (۲۰۱۸) موید این ادعا است.

در این زمینه این طور می توان بیان کرد که کارشناسان بر این باورند که فعالیت بدنی منظم می تواند به عنوان یک محافظ سالم برای جلوگیری از مصرف مواد اعتیادآور عمل کند. این به این دلیل است که ورزش و استفاده از مواد مخدر بر قسمت های مشابه مغز اثرگذار هستند. هر دوی اینها، مسیر پاداش را فعال می کنند، که باعث آزاد شدن مواد شیمیایی حس خوب مانند سروتونین و دوپامین می شود (بی و لیو^۷، ۲۰۲۳). نتایج تحقیقات زیادی نیز تایید کننده این مطلب بوده و نشان داده اند که ورزش و فعالیت های بدنی مناسب می تواند باعث افزایش ترشح مواد شبه افیونی در بدن شود (کابرا، ۲۰۲۰؛ لی و همکاران، ۲۰۰۲؛ بوجوفسکی و همکاران، ۲۰۱۱). به همین دلیل در مراحل اولیه درمان اعتیاد که بدن معتادان، قادر به تولید مقادیر کافی از مواد شبه افیونی مورد نیاز بدن نیست و نشانه های کمبود یا قطع مصرف مواد که در اصطلاح عامیانه به آن خماری گفته می شود به شکل درد، بی قراری، آبریزش بینی، اشک ریزش، تعریق شدید، اسهال، دل پیچه و سایر علائم ناخوشایند، خود را نشان می دهند، احتمالاً انجام فعالیت های بدنی مناسب، می تواند به ترشح و تولید بیشتر این مواد و کاهش علائم خماری کمک کند (حاجی رسولی، ۱۳۹۷). علاوه بر این ورزش باعث سهولت کناره گیری از مواد می شود؛ به این صورت که ورزش منظم می تواند اضطراب، افسردگی و استرس را کاهش دهد که اینها علائم رایجی هستند که ممکن است در طول دوران نقاهت افراد داشته باشند که می تواند منجر به عود شود. همچنین ورزش باعث کاهش هوس مصرف مواد می شود. افراد زمانی که سعی می کنند از مواد مخدر اجتناب کنند، گاهی میل شدیدی به مصرف

1. Palmer, Palmer, Michiels & Thigpen
2. Weinstock, Barry & Petry
3. Brown

4. Mamen & Martinsen
5. Roessler
6. Cutter
7. Ye & Liu

مواد احساس می‌کنند که ورزش می‌تواند تمرکز افراد را از هوس مصرف منحرف کند یا آنها را کم‌قدرت کند. در نهایت ورزش می‌تواند محرک‌های افراد را جایگزین کند، به این صورت که یک برنامه ورزشی جدید می‌تواند کاری به افراد بدهد که انجام دهند و شبکه اجتماعی خود را بسازند. این ممکن است به افراد کمک کند از افراد، مکان‌ها یا چیزهایی که آنها را به یاد مواد مخدر می‌اندازند، اجتناب کنند (ژانگ و لیو، ۲۰۲۲).

برای تبیین وضعیت شرایط ورزشی در مراکز ترک و درمان اعتیاد لازم بود تا آمارها و داده‌های اولیه در خصوص شرایط ورزشی در این گونه مراکز تشریح شود. این مراکز عملاً بخشی از پروتکل درمان می‌باشند. نکته مهم دیگر وجود تعداد زیادی تحصیل کرده رشته‌های علوم ورزشی است که به ندرت در مراکز درمان ابتلا به اعتیاد مورد استفاده قرار می‌گیرند. یافته‌های ذیل خروجی یک پنجم مراکز مورد نظر به تفکیک مرکز در کشور بوده لذا می‌تواند به خوبی شرایط ورزش را در مراکز درمان ابتلا به اعتیاد نشان دهد:

۱) مراکز غالباً از خدمات مربی تربیت بدنی بهره‌مند نیستند و این امر نیازمند برنامه‌ریزی جهت برطرف کردن این مشکل می‌باشد.

۲) مراکز معمولاً دارای چند نوع وسیله ورزشی از جمله: دمبل، تردمیل، بارفیکس و دوچرخه هستند. قریب به ۷۰ درصد هم شرایط ورزش‌های گروهی مانند: تنیس روی میز، والیبال و فوتبال داشته‌اند.

۳) همچنین نتایج فراهم بودن تجهیزات ورزشی برای ورزش‌های تیمی نشان می‌دهد که در بخشی از مراکز تجهیزات وجود دارد ولی دسترسی به آنها تابع نظر مسئول مرکز است. در برخی از آنها تجهیزات ورزشی وجود دارد ولی تعداد آنها خیلی کم است؛ و در تعدادی از آنها نیز اصلاً تجهیزات ورزشی برای ورزش‌های تیمی وجود ندارد.

۴) در غالب مراکز، برنامه پیاده‌روی منظم دارد.

۵) با توجه به داده‌های بدست آمده در خصوص "میزان مقبولیت تاثیر ورزش در درمان در نگاه مسئولین" نشان می‌دهد که همه مسئولین و پاسخ‌دهندگان در این خصوص نگاه مثبتی دارند و تاثیر ورزش در درمان را مهم و اساسی می‌دانند. اما پروتکل

ضرورت توجه به فعالیت ورزشی و نحوه ورزش متناسب با نوع اعتیاد فرد و زمان ابتلا به اعتیاد هنوز ابلاغ نشده است.

۶) همچنین همه پاسخ‌دهندگان (مسئولان و مددجویان) معتقدند که ورزش فرآیند درمان را تسهیل می‌کند؛ این امر نشان می‌دهد که هم مددجویان و هم مسئولان به تاثیرگذاری ورزش در امر درمان باور دارند.

ارقام و اعداد بدست آمده در این تحقیق نشان می‌دهد که اگر چه ورزش تاثیر زیادی در فرآیند درمان ابتلا به اعتیاد دارد اما جمع‌بندی یافته‌ها نشان می‌دهد که استاندارد مصوبی برای پروتکل ورزش در درمان ابتلا به اعتیاد به انواع مواد مخدر، زمان مصرف و جنسیت فرد در کشور تولید و ابلاغ نشده است. همچنان که مراکز درمان ابتلا به درمان، آگاهی لازم از نوع تجهیزات ورزشی نداشته و در بین درمان‌گران اعتیاد هم تفاهم مشترکی در نوع ورزش یا نرمش، زمان شروع حرکت ورزشی، نوع وسیله ورزشی و زمان مورد نیاز برای ورزش یا نرمش در طول دوره درمان وجود ندارد. به‌طور کلی، شرایط مراکز ترک اعتیاد، هدفمند و تابع پروتکل درمانی قابل اتکایی نبوده و با توجه به همکاری ستاد مبارزه با مواد مخدر با وزارتخانه‌های ورزش و جوانان و بهداشت، درمان و آموزش پزشکی، دستیابی به پروتکل ترکیبی و مکمل دارو، مداخلات روان‌شناختی و ورزش عملی است.

پژوهش حاضر محدودیت‌هایی را به همراه داشت که شامل نمونه‌گیری در دسترس، عدم تمایل مدیران مراکز درمانی به همکاری در فعالیت‌های پژوهشی، گستردگی جغرافیایی زیاد مراکز درمان در کشور و نبود جایگاه علمی فعالیت‌های ورزشی در فرآیند ترک و بازتوانی معتادان در دوره‌های آموزشی و مفروضات مدیران مراکز ترک اعتیاد بود که امکان تحقیقات دقیق‌تر را با مشکل مواجه می‌سازد. با توجه به یافته‌های تحقیق به نظر می‌رسد اصلح است ستاد مبارزه با مواد مخدر، وزارت ورزش و جوانان، وزارت بهداشت و آموزش پزشکی به‌صورت مشترک نسبت به تهیه استانداردهای مکمل ورزش‌های مورد نیاز مراکز ترک اعتیاد (به تفکیک زن و مرد، نوع ماده مصرفی و میزان زمان مصرف مواد) اقدام نمایند. در گام نخست تجهیزات ورزشی مورد نیاز مراکز از محل منابع مالی مشترک ستاد، وزارت ورزش و جوانان و شورای اجتماعی وزارت کشور تامین

گردد. همچنین پیشنهاد می‌گردد با هماهنگی وزارت علوم، تحقیقات و فناوری و وزارت بهداشت و درمان و آموزش پزشکی، نسبت به طراحی و اجرای دوره ورزش در مراکز ترک اعتیاد اقدام شود. ضمناً بخشی از استانداردهای مزبور در سرفصل دروس آموزش‌های درمانگران مرکز درمان و بازتوانی اضافه تا موضوع ورزش در درمان اعتیاد، نهادینه شود. همچنین لازم است پروتکل ورزش در مراکز درمان متناسب با نوع اعتیاد، نحوه مصرف، مدت زمان ابتلا، تجهیزات موردنیاز و نحوه استفاده از آنها توسط پژوهشکده‌های ورزش و طب ورزشی و متخصصان امر ترک اعتیاد تهیه و به مراکز بهبود معتادان ابلاغ شود. به طوری که ادامه کار مراکز درمان مبتلایان به اعتیاد به تامین تجهیزات ورزشی و نرمشی و جذب تکنسین‌های ورزشی ملزم گردند.

تشکر و قدردانی

این تحقیق با حمایت ستاد مبارزه با مواد مخدر و همکاری آقایان دکتر ولی‌زاده و سرکار خانم دکتر بشرخواه و سرکار خانم حیدرپور و روسای شوراهای هماهنگی استان‌ها به نتیجه رسیده است.

منابع

- حاجی رسولی، مسعود (۱۳۹۷). نقش ورزش و فعالیت‌های بدنی بر درمان اعتیاد در مراکز اقامتی بهبود و بازتوانی افراد با اختلال مصرف مواد. تهران: دفتر مقابله با مواد مخدر و جرم سازمان ملل در ایران.
- رحیمی، عباس و پوراحسان، سمیه (۱۳۹۹). مقیاس سنجش نگرش نسبت به مواد مخدر در دانشجویان: ارزیابی روایی و پایایی. فصلنامه اعتیاد پژوهی، ۱۴(۵۷)، ۳۵-۵۶.
- طاهری فرد، مینا؛ بشر پور، سجاد؛ حاجلو، نادر و نریمانی، محمد (۱۴۰۰). الگوی ساختاری عود افراد داری اختلال مصرف مواد بر اساس سوگیری توجه و حساسیت به پاداش با نقش میانجی کنترل. اعتیاد پژوهی، ۱۵(۶۰)، ۱۱۷-۱۴۲.

References

- Brown, R. A., Abrantes, A. M., Read, J. P., Marcus, B. H., Jakicic, J., Strong, D. R., & Gordon, A. A. (2010). A pilot study of aerobic exercise as an adjunctive treatment for drug dependence. *Mental health and physical activity*, 3(1), 27-34.

- Buchowski, M. S., Meade, N. N., Charboneau, E., Park, S., Dietrich, M. S., Cowan, R. L., & Martin, P. R. (2011). Aerobic exercise training reduces cannabis craving and use in non-treatment seeking cannabis-dependent adults. *PloS one*, 6(3), 1-15.
- Burling, T. A., Seidner, A. L., Robbins-Sisco, D., Krinsky, A., & Hanser, S. B. (1992). Batter up! Relapse prevention for homeless veteran substance abusers via softball team participation. *Journal of substance abuse*, 4(4), 407-413.
- Cabrera, I. (2020). Role of exercise in managing substance use disorders. *Prescriber*, 31(5), 15-19.
- Carmody, T., Greer, T. L., Walker, R., Rethorst, C. D., & Trivedi, M. H. (2018). A complier average causal effect analysis of the Stimulant Reduction Intervention using dosed exercise study. *Contemporary clinical trials communications*, 10, 1-8.
- Cutter, C. J., Schottenfeld, R. S., Moore, B. A., Ball, S. A., Beitel, M., Savant, J. D., & Barry, D. T. (2014). A pilot trial of a videogame-based exercise program for methadone maintained patients. *Journal of substance abuse treatment*, 47(4), 299-305.
- Giménez-Meseguer, J., Tortosa-Martínez, J., & Remedios Fernández-Valenciano, M. D. L. (2015). Benefits of exercise for the quality of life of drug-dependent patients. *Journal of psychoactive drugs*, 47(5), 409-416.
- Li, M., Chen, K., & Mo, Z. (2002). Use of qigong therapy in the detoxification of heroin addicts. *Alternative therapies in health and medicine*, 8(1), 50-59.
- Mamen, A., & Martinsen, E. W. (2010). Development of aerobic fitness of individuals with substance abuse/dependence following long-term individual physical activity. *European journal of sport science*, 10(4), 255-262.
- Palmer, J. A., Palmer, L. K., Michiels, K., & Thigpen, B. (1995). Effects of type of exercise on depression in recovering substance abusers. *Perceptual and motor skills*, 80(2), 523-530.
- Roessler, K. K. (2010). Exercise treatment for drug abuse-A Danish pilot study. *Scandinavian journal of public health*, 38(6), 664-669.
- Wang, D., Zhu, T., Zhou, C., & Chang, Y. K. (2017). Aerobic exercise training ameliorates craving and inhibitory control in methamphetamine dependencies: a randomized controlled trial and event-related potential study. *Psychology of sport and exercise*, 30, 82-90.
- Weinstock, J., Barry, D., & Petry, N. M. (2008). Exercise-related activities are associated with positive outcome in contingency management treatment for substance use disorders. *Addictive behaviors*, 33(8), 1072-1075.
- Ye, X., & Liu, R. (2023). Intervention effect of aerobic exercise on physical fitness, emotional state and mental health of drug addicts: a systematic

review and meta-analysis. *International journal of environmental research and public health*, 20(3), 22-37.

Zhang, T., Wang, K., Qu, M., Jiang, H., Chen, X., & Luo, J. (2020). The effect of physical activity on drug cravings of drug addicts with aids: The dual mediating effect of internal inhibition. *Frontiers in psychology*, 11(2002), 1-11.

Zhang, Z., & Liu, X. (2022). A systematic review of exercise intervention program for people with substance use disorder. *Frontiers in psychiatry*, 13(817927), 1-8.